

IN DIT NUMMER:

Vanuit het bestuur

Financiën en lopende acties

Hospice in beeld

Nieuw bestuurslid

Kostbaar moment

Open dagen

Vrijwilligers gezocht!!

Vrienden van de hospice

*Je hoeft alleen maar in woorden
te praten met mij
Je hoeft niets
in woorden te zeggen
Je hoeft alleen maar
en dat is genoeg
je arm om mijn schouders
te leggen*

Ida Vos

Afscheid nemen is met dankbare handen meedragen al wat herinnering waard is

Vanuit het bestuur

Op het moment dat deze extra dikke jubileumuitgave bij u als lezer op de deurmat valt, is het lustrumjaar net afgesloten. 'Dankbaarheid' is het woord dat bij ons als bestuur als eerste naar boven komt. Dankbaar richting diegenen die vanaf het eerste uur tot de oprichting in 2006 en ook daarna zich enorm hebben ingezet om een hospice in de Hoeksche Waard te realiseren. Deskundigen hebben destijds aangegeven dat het normaliter vijf jaar duurt voor een nieuwe organisatie staat. De praktijk heeft dit inmiddels uitgewezen. Door de enorme inzet van onze coördinatoren, verpleegkundigen en vrijwilligers kunnen wij nu spreken van een professionele organisatie die klaar is voor de toekomst.

Zorg op maat

Hospice Hoeksche Waard weet zich, ondanks de concurrentie van andere zorgaanbieders, goed staande te houden en dat is onder meer te danken aan de maatzorg die aan onze gasten wordt gegeven. De wensen en behoeften van de gast staan bij ons centraal! Maar ook hun naasten beleven een zware tijd en krijgen daarom de aandacht die nodig is. Ons doel voor de toekomst is om deze zorg verder te verfijnen en nog meer af te stemmen op de behoefte van de gasten en diens naasten. Ons nieuwe bestuurslid, verpleegkundige Mariëtte den Otter, hoopt met haar kennis en ervaring daar een bijdrage aan te leveren. Meer over haar kunt u lezen in het interview op pag 6.

Open dagen

Veel mensen hebben een bepaald beeld bij een hospice als zou dit een plek zijn waar verdriet de boventoon voert. Daarom nodig ik u graag uit om eens langs te komen op één van onze Open dagen die we volgend jaar ook weer organiseren. In deze nieuwsbrief treft u een mooie en overzichtelijke plattegrond aan en een verslag van de Open dagen in 2011. Hopelijk nodigt dit u uit om daadwerkelijk eens een stap over onze drempel te zetten. Ik ben ervan overtuigd dat u, zoals vele bezoekers vóór u, het tegengestelde zult ervaren. Eenmaal binnen zult u merken dat ondanks veel verdriet, warmte en zorg de toon aangeven.

Aan uw steun en betrokkenheid bij de hospice heeft het ons in de afgelopen vijf jaar niet ontbroken. Ik sluit af met u daarvoor hartelijk te bedanken en wens u fijne feestdagen en veel leesplezier met deze nieuwsbrief!

*Namens het bestuur,
Adri Berger, voorzitter*

Fietstocht naar Lago Maggiore

Opgedragen aan personeel en vrijwilligers hospice

"Het is al twee jaar geleden. Mijn moeder lag in de Daniel den Hoed en was uitbehandeld. We kregen drie keuzes: naar een hospice, thuis met dag en nacht zorg of naar een verpleeghuis. Een verpleeghuis wilden we echt niet. Thuis zou betekenen dat mijn vader na al die slopende maanden van haar ziekte nog steeds continue in de weer zou zijn én weinig privacy meer zou hebben met 24 uur een verpleegkundige in huis. We zijn bij jullie wezen kijken en het was een hele stap maar voor ons gewoon de beste keus. We kregen rust toen mijn moeder bij jullie was. Zij kreeg zorg op maat en wij ook! Altijd werd gevraagd of we mee wilden eten. Altijd een luisterend oor of een arm om je schouder", aldus Karin Zegel uit Oud-Beijerland. Haar man Arie vult aan: "Als familie moet je ook je plek zoeken. Best spannend allemaal. Wat moet ik zeggen? Doe ik het niet verkeerd? De verpleging trok ons er gewoon bij, duidelijk en ontwapenend. De medewerkers en vrijwilligers verdienen alle lof. Wat hebben wij een warmte ervaren". Karin: "Mijn vader is afgelopen juli met de VUT gegaan. Hij kon kiezen voor een receptie, een cadeau of een gift aan een goed doel. Dat laatste sprak hem het meeste aan en als goed doel koos hij de hospice. Hij wilde iets terug doen".

Blijven trappen

Arie: "We hebben een huisje bij het Lago Maggiore en steeds als we er naar toe reden dacht ik wat een mooie route om eens te fietsen. In het jaar dat ik veertig word, ga ik het gewoon doen. Als mijn gezin het er

mee eens is ga ik trainen en dan in een week naar Italië fietsen. Augustus vorig jaar ben ik begonnen. Twee tot drie keer per week een rondje Hoeksche Waard. Toen ik net bezig

^ Arie Zegel (links) en Rutger Rennings

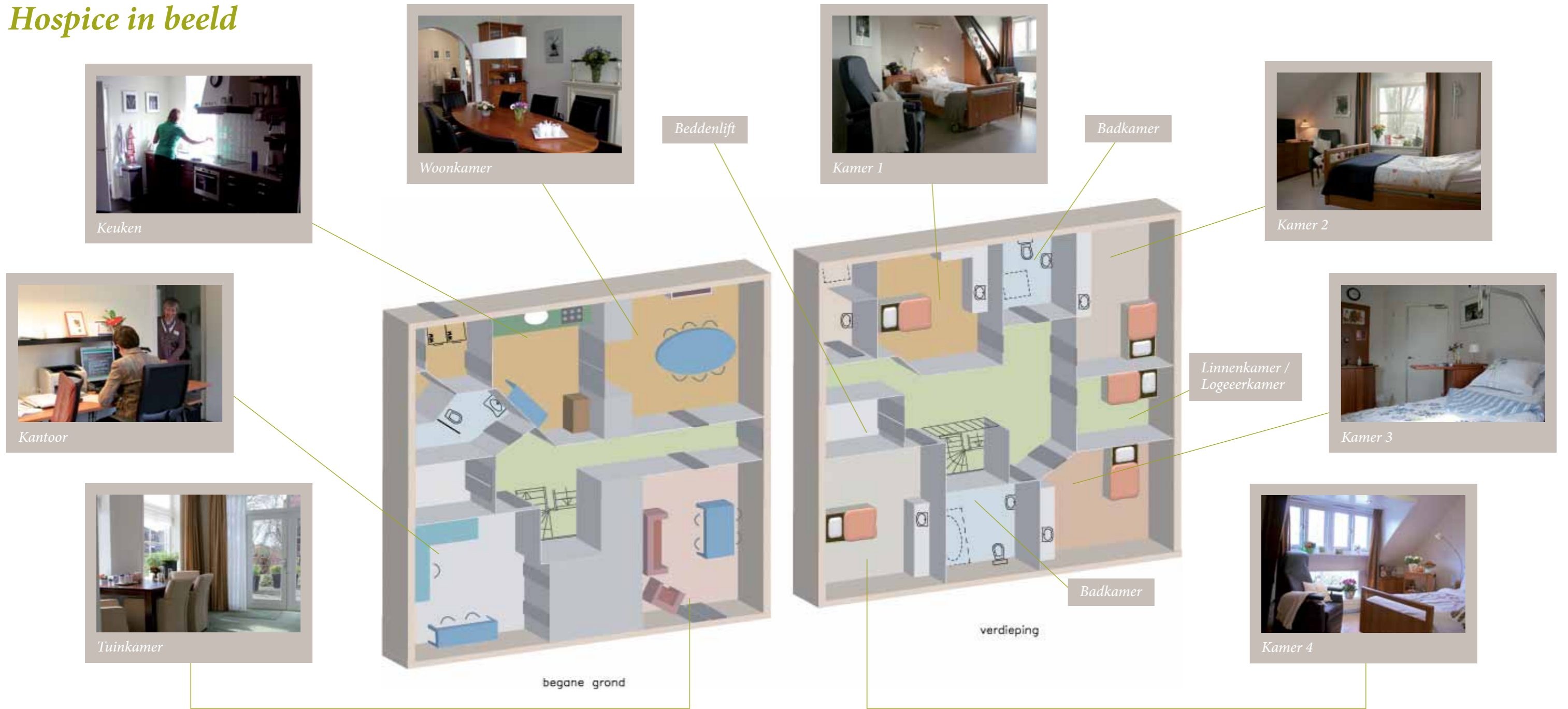
was, sloot mijn zwager Rutger Rennings zich bij mij aan. Van november tot maart dit jaar fietsten we binnen op de sportschool. In april weer naar buiten. Vanaf mei dit jaar hebben we alles aan de kant gezet en fietsen we zoveel we konden. We hebben niet in de bergen getraind. Nou ja, mijn zwager is een weekend naar Limburg geweest. Tijdens het trainen be kroop me soms de gedachte: 'Het lukt nooit'. Maar dan dacht ik: blijven trappen dan kom je er wel. Achteraf waren de Ardennen het zwaarst. Steile stukken weg van wel 13% en die duurden zó lang".

Sponsors zoeken

"Mensen om ons heen zeiden waarom doe je er niks mee, zoek je geen sponsors? Dan worden anderen er beter van. Een goed idee om de opbrengst aan de hospice te schenken, maar het gaf wel extra druk om te slagen. Het risico van mislukking was groot. Zeker omdat ik eigenlijk helemaal geen fietser was. Dan is 180 km per dag wel veel. En een Gotthard pass van 2100 meter wel hoog. Maar mensen om ons heen hadden er vertrouwen in: onze kerk, vrienden, familie, burens en de school van de kinderen, iedereen deed mee.

Op 2 juli was het zover. Na ons vertrek bij de hospice kwamen we onze gezinnen in de auto (ook op weg naar Italië) tegen op de Haringvlietbrug. We hebben gezwaaid en dat was het dan. Gelukkig kregen we de volgende dag een berichtje dat ze goed aangekomen waren. De eerste dag ben ik in België lelijk gevallen. Het is voorbij dacht ik. Net voor sluitingstijd vonden we een apotheker die me verbonden heeft en me goede spullen voor onderweg meegaf. Een soort euforisch gevoel maakte zich tijdens die dagen van ons meester. Het maakte niet uit wat voor weer het was, we wisten dat we zeven dagen zouden fietsen. Van 's ochtends acht tot 's avonds acht. We hadden nauwelijks bagage bij ons. Ik heb er erg van genoten. Wat zal ik zeggen, ik heb een erg gezellige zwager! Het gemis van mijn gezin was wel zwaar. De laatste berg naar ons huisje is heel steil maar daar stonden de kinderen met ballonnen en vlaggen. Ze renden het laatste stuk met ons mee en op de top stonden onze vrouwen met een groot spandoek. Een rare gewaarwording want dan is het ineens voorbij... Ik zou het nooit meer op deze manier doen. Dat is niet waar, voor een goed doel zou ik het toch zo weer doen", besluit Arie glimlachend.

Hospice in beeld

Tijdbalk

Nieuw bestuurslid Hospice Hoeksche Waard

Verpleegkundige Mariette den Otter

De bel gaat. Zacht en kort. Een sierlijke, ranke gestalte zegt: "Dag, ik ben Mariette den Otter". Een krachtige handdruk volgt. Terwijl we naar de plek lopen waar we gaan praten, bekijkt ze mijn huis met een bijna beroepsmatig interesse. De blik van iemand die al veel interieurs heeft gezien: "Ik houd erg van oude huizen", ze kijkt me aan, "Ik woon zelf ook een oud huis, midden in 's Gravendeel".

"Ik ben geboren in Barendrecht, in het oude dorp. Mijn moeder woont er nog steeds. Ik kom er graag. Het is een vertrouwde omgeving met gemeenschapszin. Na de lagere school werd het MAVO, zo ging dat bij ons thuis. Niet echt een vooropleiding voor die renarts, dat wilde ik als kind graag worden. Ik leerde gemakkelijk, bleek een leer- en nieuwsgierige leerling... mocht door naar de HAVO en vervolgens naar het VWO. Tot zes keer toe werd ik uitgeloot voor de studie diergeneeskunde. De Hogere opleiding tot verpleegkundige werd het toen".

Bruggenbouwer

"Mijn eerste baan als zelfstandig verpleegkundige was in Hendrik Ido Ambacht. Bij wijkverpleegkundigen die zelf nog door de

een soort bruggenbouwer tussen thuiszorg en ziekenhuis. Kijken wat en waar je dingen kunt verbeteren. Hoe organiseer je de zorg op een manier zoals de mensen om wie het gaat het willen. Daar gaat het uiteindelijk om, of je dan iemand patiënt noemt of cliënt of klant, dat maakt niet uit".

Eigen huis verandert in ziekenhuis

"Ik ben afgestudeerd op kwaliteit van de palliatieve zorg in het ziekenhuis. Mijn hart

Hoeksche Waard als vrijwilliger. Mijn vader is thuis gestorven aan slokdarmkanker. Naar een hospice gaan, was niet bespreekbaar. Je ziet een warm huis veranderen in een ziekenhuis... Je privéleven wordt volledig overhoop gehaald, is helemaal verdwenen. Je kunt veel overdoen, behalve sterven. Die laatste fase in het leven van mensen is zo belangrijk, ook voor degenen die achterblijven. Hoe blij je je iemand herinneren... Een hospice kan dan zoveel goed doen...".

Denken over toekomst

"Tijdens het sollicitatiegesprek werd mij gevraagd of ik geen bestuursfunctie wilde vervullen. Er was een vacature waar ik naadloos inpaste: zorgverlening. Ik hoop bij te dragen met mijn kennis en ervaring waar ik kan. Op woensdag -mijn vrije dag- ga ik regelmatig langs in de hospice. Ik hoop zo ook iedereen die er werkt te leren kennen. Het is mijn werk om spin in het web van de palliatieve zorg te zijn. In die zorg verandert veel en dat gaat snel. Het is een markt geworden met veel belanghebbenden. Als instelling moet je planmatig nadenken over je toekomst. Welke kwaliteit wil je mensen kunnen bieden en daar naar handelen, wordt daarom steeds belangrijker. Ook voor onze hospice. Ik wil daar graag aan bijdragen".

'Je kunt veel overdoen, behalve sterven.'

nonnen opgeleid waren. Een ouderwets strenge training. Dat betekende op de fiets in uniform de wijk in. Daar hoorde ook de polder bij. Zuster was de aanspreektitel, zuster Den Otter. Ik was begin twintig. Zag plotseling het hele leven langs komen. Moest zelfstandig handelen en beslissen. Het maakte diepe indruk. Wel heel veel verantwoordelijkheid voor iemand van die leeftijd, denk ik nu.

Ik wilde graag verder, meer weten, meer leren. Ging werken in de thuiszorg in Rotterdam en tegelijkertijd studeren aan de Erasmus, in deeltijd. Beleid en management in de gezondheidszorg. Vanuit de wijkverpleging werd ik gedetacheerd in Ikazia. Als

ligt daar nu eenmaal. Hoe verzacht je het lijden van mensen. Na mijn afstuderen werd ik manager bij het integraal kankercentrum in Rotterdam. Een netwerkfunctie. Ik werk nu vier dagen per week in Utrecht. Hou me bezig met communicatie en patiëntveiligheid. Dat gaat vooral over het voorkomen van fouten in de gezondheidszorg. Vertrouwen hebben in elkaars deskundigheid en kwaliteit. Elkaar ook goed op de hoogte houden van datgene waarmee je bezig bent. Allemaal facetten die erg belangrijk zijn als je bezig bent met het leven van anderen. Hiernaast wilde ik graag werken in een hospice. Dicht bij de mensen zijn waar het om gaat. Ik heb gesolliciteerd bij Hospice

Kostbaar moment

Kinderkoor Tabitha zingt voor hospice

Ons kinderkoor bestond afgelopen zomer vijf jaar. Reden om dankbaar te zijn. We wilden anderen ook laten delen in onze dankbaarheid. Daarom gingen we op zoek naar een goed doel. Daarnaast waren we op zoek naar een spreker die ons iets vanuit de Bijbel kon meegeven. We kwamen uit bij Hospice Hoeksche Waard, die dit jaar ook hun eerste lustrum vieren. We hebben contact gezocht met Janny Schilperoord, verpleegkundige en als coördinator werkzaam bij de hospice. Heel blij waren we dat ze bereid was om ons iets te vertellen over haar werk. We wisten niet precies wat we ervan mochten verwachten maar het verhaal van Janny kwam helemaal overeen met wat wij voor ogen hadden. Heel bijzonder om onze jonge kinderen en de aanwezigen op deze betrokken manier iets mee te geven. Hieronder vindt u -een verkorte- weerslag van haar verhaal.

Open dagen

Afgelopen jaar, in maart en oktober, heeft Hospice Hoeksche Waard twee keer een Open dag georganiseerd. We ontvingen belangstellenden eerst in zaal de Til. Deze zaal bevindt zich in de schuur aan de achterkant van onze hospice. Tijdens de presentatie vertelden we onder andere iets over het ontstaan van onze hospice, wie er allemaal werken en wat ze precies doen, hoe de hospice er van binnen uitziet, wat terminale-palliatieve zorg is, hoe een opname geregeld wordt en hoe iemand vrijwilliger kan worden. Dit alles ondersteund door dia's. Tijdens en na de presentatie konden mensen natuurlijk vragen stellen. Daarna was er gelegenheid om in kleine groepjes de hospice zelf te bezichtigen mits de situatie dat toelaat. We weten natuurlijk nooit van te voren of er een lege gastenka-

mer is die we kunnen laten zien. Ook waken we ervoor te veel mensen in huis te laten wanneer een gast erg slecht is. Dit jaar was dat echter geen probleem. In de zaal was ook een stand met informatiemateriaal over palliatieve zorg en er was een hoek ingericht voor complementaire

Muziek als onderdeel van nabij zijn

Janny sprak over muziek en hoe belangrijk dat voor mensen kan zijn. Zij vertelde een verhaal dat ook door kinderen begrepen kon worden: "Als je op vakantie gaat, ga je vaak op reis. Elke reis heeft een doel en een routekaart. Het leven is ook te vergelijken met een reis, een levensreis. Op onze levensreis hebben we een routekaart: de Bijbel. Jezus zegt: 'Ik ben de Weg, de Waarheid en het Leven'. Aan het einde van ons leven sterven we. Sterven is heel aangrijpend. Het is God ontmoeten. Iedereen die in een hospice komt, zal er sterven. In de hospice overlijden mensen van allerlei leeftijden, zowel oude als jonge mensen. Als mensen sterven, zijn ze vaak bang. Het is moeilijk om daarbij te zijn. Belangrijk is dat je nabij bent. Soms is muziek of zingen een onderdeel van het nabij zijn. Het helpt om een hand vast te houden en soms ga ik zachtjes neuriën of zingen". Janny kan zich bijzondere muzikmomenten herinneren en noemt er enkele. Ze vertelt dat het mooi en moeilijk werk is. Vaak kan ze met mensen niet over God praten, maar dan praat zij met God over die mensen.

Bastiaan van der Kooij, Voorzitter van het kinderkoor

Na de lezing is in de kerk een collecte gehouden voor de hospice. Van het opgehaalde geld is inmiddels een muzikspeler voor één van de gastenkamers gekocht.

zorg. Hier konden mensen informatie krijgen over deze zorg maar ook zelf ervaren hoe het is om bijvoorbeeld een handmassage te krijgen.

Het was voor ons spannend hoe groot de opkomst zou zijn maar beide dagen hebben wij toch bijna vijftig mensen mogen ontvangen. De contacten met de belangstellenden waren heel waardevol en warm. Gezien de goede opkomst en de waardevolle contacten die we gelegd hebben, zullen wij zeker ook in 2012 onze boerderij weer openstellen om geïnteresseerden kennis te laten maken met onze hospice.

Marian Burger, coördinator

Colofon

Nieuwsbrief HHW is een uitgave van Stichting Hospice Hoekse Waard en verschijnt 2 x per jaar.

Hospice Hoeksche Waard
Dorpzicht 1
3284 CA Zuid-Beijerland
Tel: (0186) 66 04 10
E-mail: info@hospicehoekschewaard.nl
Internet: www.hospicehoekschewaard.nl

Vriendenadministratie:

Mw. B. Geldhof
Tel: 06 - 25 05 04 15
E-mail:
b.geldhof@hospicehoekschewaard.nl

Voor betalingen en giften:

Rabobank 3699.82.339 t.n.v.
Stichting Hospice Hoeksche Waard

Redactie:

Claire van Antwerpen
Bernadette Geldhof
Alexandra van Schreveland
Janneke Wielaart

Vormgeving:

Nicolette Kuipers

Fotografie:

Nanda Pieksma
Anton Fennema

Drukwerk:

Quaadrat, Oud-Beijerland

Vrijwilligers gezocht!!

Wilt u er zijn voor een ander? Wordt dan vrijwilliger in de Hospice Hoeksche Waard.

Wij bieden:

- zinvol werk en waardevolle contacten
- samenwerking met een gemotiveerd team van vrijwilligers, verpleegkundigen en coördinatoren
- introductie cursus, themabijeenkomsten en persoonlijke begeleiding

Wij vragen:

- mensen met het hart op de juiste plaats
- respect, vertrouwen en invoelingsvermogen
- twee keer per week vier uur beschikbaar kunnen zijn (en af en toe vier uur in het weekend)

Spreek het u aan om zich in teamverband in te zetten voor onze gasten en hun naasten? Of misschien wilt u er gewoon eens over praten of dit werk bij u past? Neem dan contact met ons op. U kunt bellen naar de Hospice Hoeksche Waard, tel: (0186) 66 04 10.

Vrienden van de Hospice Hoeksche Waard

U kunt het werk van Stichting Hospice Hoeksche Waard ondersteunen door vriend te worden van de hospice of u kunt eenmalig een gift overmaken naar bankrekeningnummer 3699.82.339 o.v.v. eenmalige donatie.

U kunt zich aanmelden als vriend door onderstaande strook op te sturen naar mw. B. Geldhof-Zwinkels, Plaete 1, 3261 TM Oud-Beijerland. Aanmelden kan ook telefonisch: 06 - 25 05 04 15 of per e-mail: b.geldhof@hospicehoekschewaard.nl U ontvangt dan bericht van ons.

Naam: (M/V)

Adres:

Postcode:

Woonplaats:

Datum:

Handtekening:

